

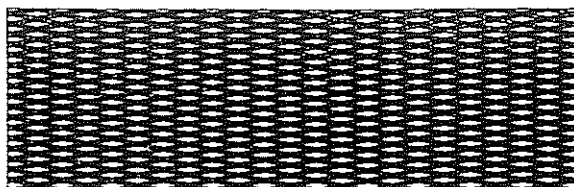
תשורה

משמחת נישואין של

יוסף יצחק ונחמה דינה שיהיו

פיקארסקי

יום שלישי, יום הבהיר י"ד כסלו ה'תש"ס

ידוע שאחת הסיבות על הזמן הרב שנמשך בין קשרי השידוכין של רבינו עם הרבנית הצדקנית ועד לנישואיהם ביום הבהיר י"ד כסלו תרפ"ט, היתה מחמת המחסור באמצעים הכספיים להוצאות החתונה. עדות לסיבה זו מצויה במכתבו של הרה"ח ר' יחזקאל פייגין הי"ד (מזכיר כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ) להרה"ח ר' ישראל דזשייקאבסאן (סב הכלה - מעסקני חב"ד בארצות הברית בשנים ההם), מיום כ"ב מנ"א תרפ"ח:

"...הנני כותב לך בסוד בבל יאמר עד כמה מגיעים הדברים . . אף שדבר אלי ברמז כנ"ל, מעצמי הנני מבין שהמצב דחוק ובפרט שחסר לו הרבה . . וצריך מעות ויש לו הרבה עגמ"נ, וכן סוף כל סוף - אף שלע"ע לא אמרו לי מזה אבל סוף כל סוף פריער מיט א חודש שפעטער מיט א חודש חתונה דארף דאך זיין, ובמה? . . וכפה"נ כבד לו לצאת בצלצלי שמע.

פעם שאלתי ממנו אם לכתוב מזה והשיב שאחכה עד שיאמר לי. וע"כ ידידי צריכים להתלבש ביותר לטכס עצה, אולי הי' באפשרי דורך צוא פירן דעם ענין שכתבתי מכבר להתדבר עם איזה רבנים מהתמימים ומיחידי אנ"ש אף שאנני מכירם, אבל כמו הרב.. מבאסטאן, והדומה שניכר ממכתביו שהוא אחסידישער פנימיותדיקער איד, והדומה לחלק ביניהם העבודה על חודש ימים ליסע לארצות השדה . . ריידין פשוט - אזייא וויא א שטאט האלט אויס א רב ציא א שול, אזייא דארפן אלע חסידישע שולן וויסין אז זייא האבין א קאפ פון אלע חסידים, א רעבין..."

ר' ישראל דזשייקאבסאן י"ד כסלו תרפ"ט
אח"כ חתונה בג"ל צ"ק צען, ומה? וואס צאס נעקצט צו אן יעניג נאכ
א זכרון געזען וויא עס שטאט זיין אס געטן וועג וועג שיתפנה צעטען
4. זעלבן יענען צעטען אומגעט אונט וואס עפע, אולי הי"ד אדעסני צענען צו
רובן צען און געטען עפען קערנדען צו אונזער באטן געטען אונטער וועג
א שטעטע אפען און פון סוף ריידען אומגעט אונטער וועג אונטער אונטער
שהוה זענען צעטען אונטער אונטער אונטער אונטער אונטער אונטער אונטער
ווען אונטער אונטער אונטער אונטער אונטער אונטער אונטער אונטער אונטער

וכעבור כמה חדשים, כאשר נקבע זמן החתונה של רבינו והרבנית הצדקנית ליום שלישי, י"ד כסלו תרפ"ט, מבשר הרה"ח ר' יחזקאל פייגין להרה"ח ר' ישראל דזשייקאבסאן במכתב מיום ראשון פ' וישלח, י"ב כסלו, יומיים טרם החתונה, ע"ד תוכנית הנסיעה של כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ מריגא (לטביא) לווארשא (פולין) לקראת החתונה, באותו יום, בעוד כמה שעות:

"יום יב לחודש כסלו תרפ"ט
לידידי הנכבדים וו"ח יא"ב הרה"ג מו"ה אלי' שי' סימפסאן, ומו"ה ישראל שי' יאקובסאן,

שלום רב,
ראשית בזה אודיעכם שהיום יום א' פ' וישלח שעה ו' ושמונה מינוטין אחר הצהרים יסע כ"ק אדמו"ר שליט"א וב"ב יחי' והרבנית הזקנה, על החתונה לוורשא בשעתומ"צ.

והנה היום בוקר בא הנה הרב ר'... וב"ב יחי' והספיק עדיין להתראות עם כ"ק אדמו"ר שליט"א קודם נסיעתו..."

CH. FEIGIN

Ritterstrasse 89 W. 11.
RIGA—LETTLAND.

יחזקאל פייגין

בא כח

כ"ק אדמו"ר שליט"א סלובאוויטש

ריגא—לטביא

ב"ה יום י"ג לחודש כסלו תרפ"ט

יציאתי העתים ונת יאה הנהג' אלה אמנו ש' סוואסאן
אלה ישראל ש' יאקובסאן

שמעיה

כאשר בצה אצוניעם שהיום יום א' פ' וישלח שעה ו' ושמונה מינוטין
אחר הצהרים יסע כ"ק אדמו"ר שליט"א וב"ב יחי' והרבנית הזקנה, על החתונה לוורשא

בשעתומ"צ
והנה היום בוקר בא הנה הרב ר'... וב"ב יחי' והספיק עדיין להתראות עם כ"ק אדמו"ר שליט"א קודם נסיעתו...

ב"ה.

בקשר לשנת החמישים מחתונת כ"ק אדמו"ר שליט"א (תרפ"ט -
חשל"ט) - מדפיסים אנו בזה ^{ה'תש"א} ד"ה לכה דודי אשר לכ"ק אדמו"ר שליט"א.
מאמר זה נאמר בש"פ תצא, י"ג אלול¹, ה'תשי"ד², ~~מיוסד~~ ^{זכרונה לנצח}
(ביאור) על ד"ה לכה דודי, חרפ"ט³ שנאמר ע"י כ"ק אדמו"ר (מהוריי"צ)
נ"ע בעת קבלת הפנים של חתונת כ"ק אדמו"ר שליט"א.

כ"ק אדמו"ר שליט"א הואיל להגיד המאמר כעת, וניתוספו בו
הערות ומראי מקומות הבאות בשולי הגליון.

מערכת "אוצר החסידים"

י' כסלו, ה'תשל"ט, ברוקלין, נ.י.

- (1) יום חתונת כ"ק אדמו"ר (מהוריי"צ) נ"ע בשנת חרנ"ז.
- (2) שנת העשרים וחמש לחתונת כ"ק אדמו"ר שליט"א.
- (3) נדפס בקונטרס דרושי חתונה (ברוקלין, תשל"ט). וראה מה שאמר
טרם שפתח דרוש זה (שם ע' מה).

מקשר בדרך אפשר ("ואפשר שז"ע כו") הענין דמילתא דבדיחותא להענין דלכה דודי. ובד"ה לכה דודי השמים כ"ק מו"ח אדמו"ר תיבת "ואפשר" וכותב זה בפשטות, ובתו"ח שם (לאח"ז) מבאר, דשרש ענין השחוק הוא מחענוב הפשוט שבלתי מורכב כלל. ומזה מובן, דשרש של מילתא דבדיחותא (שהוא תענוב הפשוט) הוא למעלה מהשפעה השכל שלאח"ז (שהרי תענוב שבשכל הוא תענוב מורכב). אמנם מ"מ ה"ז רק בחי' היצונית, וע"י ההשפעה פנימית מגיעים לעילוי נעלה יותר. והענין הוא דבתענוב הפשוט גופא יש ב' דרגות, תענוב הפשוט המורגש ותענוב העצמי הבלתי מורגש. ודוקא ע"י ההשפעה פנימית, שהתלמיד מקבל בפנימיותו, מגיעים לתענוב העצמי הבלתי מורגש. ולכן ארז"ל ומחלמידי יותר מכולם.

(ב) ומשל הב' הוא מבן יניק וקטן שאביו רוצה להשתעשע עמו פא"פ והדי החינוק הוא קטן, צריך האב להשפיל את ידיו כו' להרים בנו הקטן בכדי שיוכל להשתעשע עמו בקירוב פא"פ. דהגבהת החינוק הוא רק ענין היצוני, והוא רק הקדמה להקירוב פנימי שלאח"ז (השעשועים כו'). והנה מקור משל זה הוא באו"ח להה"מ, ושם ישנה הוספה (שלא נעחקה בהמאמר), שהקטן "משתעשע בזקן שלו" (של האב). וי"ל שבזה מרומז, שהמשכת המקיף (שקודם ההשפעה פנימית) היא למעלה מהשחלשלות, דזקן הוא י"ג תיקוני דיקנא, י"ג מדה"ר שלמעלה מהשחלשלות. אלא מ"מ יש להם איזו שייכות להשחלשלות, כמש"נ זכור רחמיך גו' כי מעולם המה, [ש"לכך נק' בשם "מדוח" מלשון ^{מדינה} ~~מדינה~~], וגם ידוע בענין השערות שהוא הארה בלבד. אמנם ע"י ההשפעה פנימית שלאח"ז (אף שהיא למטה מבחי' מקיף) נמשך העצם שלמעלה מהמקיף ^{ע"י ה' ע"י ה'} (סעיף א' במעלה יחוד זו"ן) (שהוא יחוד פנימי) על יחוד או"א).

(ד) ועד"ז הוא בעבודה (כמו שמבאר בהמאמר), שהתחלת עבודת האדם בכל יום היא עבודת התפלה, כמש"נ חדלו לכם מן האדם אשר נשמה באפו כי במה נחשב הוא, אל תקרי במה אלא במה, דקודם התפלה נחשב האדם כמו במה. ותפלה הוא לשון החתברות, שע"י התפלה מתקשר האדם באלקות. וסדר התפלה הוא, שמקודם צ"ל הקירוב כללי (המשכה היצונית) [כמו שמבאר ענינו בהמאמר], ורק אח"כ נעשה הקירוב פנימי, שהאדם מתקשר לאלקות באופן כזה שממשיך אלקות בכל עניניו הגשמיים.

הענין הנ"ל ידוע ונראה שיש בו חוכמה גדולה

הנ"ל (ס"ג) בענין י"ג ה"ד. ודוקא ע"י ההמשכה פנימית שמקבלת במל' בפנימיותה, הרי מכיון שהמשכה זו היא מצד (מעלת) המל', הרי מגיעים עי"ז לשרש המל' שלמעלה משרש ז"א, ועד שהמל' משפיע בז"א, אשת חיל עטרת בעלה.

(ו) וזהו ג"כ הביאור בזה שמביא (בתחילת המאמר) ב' קצוות בענין השבת, דמצינו את השבת נק' מלכה שהיא ספירת המל' שלמטה מכל הספי' ומקבלת מהן, כמאמר סיהרא ליח לה מגרמה כלום [וכמאמר רז"ל (בבי שבת) דדוקא מי שטרח בערב שבת יאכל בשבת], ולאידך הרי כולהו יומין מחברכין מהשבת, היינו דלא זו בלבד ששבת מקודש מכל הימים, אלא עוד זאת, שהיא משפיע בהם. אך הענין הוא, דז' ימי השבוע הם שבועת ימי הבנין, דששת ימי החול הם בז"א כמ"ש ששת ימים עשה הוי' את השמים ואת הארץ ואיחא בזהר כל יומא ויומא עביד עבידתהי', ושבת היא מל' (כנ"ל). ולכן, מצד זה שהמל' ירדה למטה, ובפרט מצד ירידתה לבי"ע דרגלי' יורדות כו', השבת (מל') מקבלת מששת ימי החול (ז"א), שהו"ע עבודת הבירורים (בירור הנה"ב וכל הדברים הגשמיים) דששת ימי החול. אמנם לאחרי (וע"י) עבודה זו נעשה (בשבת) עליית המל' מבי"ע עד עלי' לשרשה ומקורה, ואז מתעלית למעלה מז"א עד שמשפעת גם לכל ששת ימי החול (ז"א), דמיני' מחברכין כולהו יומין.

(ז) וזהו לכה דודי לקראת כלה פני שבת נקבלה, שהוא בקשה נש"י שתהי' המשכה הז"א במל'. דתחילת ההמשכה היא לכה דודי לקראת כלה, הליכה חיצונית בלבד, ועי"ז פני שבת נקבלה, שהוא ההמשכה פנימית, פני שבת, שמתגלה בחי' פנימיות המל' וכו' כמו שהיא מושרשת בעתיק. ולכן נקבלה לשון רבים, שגם ז"א מקבלת (שרש ה)מל', אשת חיל עטרת בעלה. וכמו שהוא למעלה בז"א ומל', עד"ז הוא בכל משפיע ומקבל, שע"י המקבל נחוסף בהמשפיע ~~למה בעלת ששת המקבל~~, ומתלמידי יותר מכולם. ובפרט בחתן וכלה למטה, שדוקא ע"י ההמשכה פנימית, הנה אשת חיל עטרת בעלה, והכל הי' מן העפר. שע"ז נמשך כח הא"ס בדור ישרים יבורך בבנים ובני בנים עוסקים בתורה ובמצוות.

ב) והנה המשל הראשון הוא מהשפעת רב לתלמיד, וסדר ההשפעה הוא כמו שארז"ל דמקמי דפתח להו לרבנן אמר מילתא דבדיחותא ובדחו רבנן ולבסוף יתיב באימתא ופתח בשמעתא, דהמילתא דבדיחותא שקודם הלימוד [שהו"ע שיתח חולין של ת"ח שצריכה לימוד] היא חיצונית בלבד, אמנם השפעה זו היא הקדמה להשפעה פנימית (דפתח בשמעתא) כי דוקא עי"ז נעשה פתיחת הלב והמוח של התלמיד שהי' כלי לקבלה להשפעה פנימית. והנה מקור משל זה הוא מאדמור"ד האמצעי בתורת חיים (אלא שבתורה לא הובא זה כמשל להענין דלכה דודי. ובדיה סמוכים לעד פרי"ח) (המאמר שאמר כ"ק אדמור"ד מהורשי"ב נ"ע ביום הולדתו (כ" מ"א) האחרון בעלמא דין) מקשר בדרך אפשר (ואפשר שו"ע כ"ר) הענין דמילתא דבדיחותא להענין דלכה דודי. ובדיה לכה דודי השמיט כ"ק מר"ח אדמור"ד תיבת ו"אפשר" וכתב זה בפשטות י"ן, ובתורה שם (לאח"י"י) מבאר, דשרש ענין השחוק הוא מתענוג הפשוט שבלתי מורכב כלל. וזוה מובן, דשרש של מילתא דבדיחותא (שהוא תענוג הפשוט) הוא למעלה מהשפעת השכל שלאח"י (שהרי התענוג שבשכל הוא תענוג מורכב). אמנם מ"מ הי' רק בח"י חיצונית, וע"י ההשפעה פנימית מגיעים לעילוי נעלה יותר. והענין הוא דבתענוג הפשוט גופא יש ב' דרגות י"י. תענוג הפשוט המורגש ותענוג העצמי הבלתי מורגש. ודוקא ע"י ההשפעה פנימית, שהתלמיד מקבל בפנימיותו. מגיעים לתענוג העצמי הבלתי מורגש. ולכן ארז"ל ומתלמידי יותר מכולן.

ג) ומשל הב' הוא מכן יניק וקטן שאכיו רוצה להשתעשע עמו פא"א והרי התינוק הוא קטן, צריך האב להשפיל את ידיו כו' להרים בנו הקטן בכדי שיוכל להשתעשע עמו בקירוב פא"ס. דהגבהת התינוק הוא רק ענין חיצוני, והוא רק הקדמה להקירוב פנימי שלאח"י (השעשועים כו'). והנה מקור משל זה הוא באר"ת להד"מ י"י, ושם ישנה הוספה (שלא נעתקה בהמאמר י"י), שהקטן משתעשע בזקן שלו (של האב). וי"ל שבזה מרומז, שהמשכת המקיף (שקודם ההשפעה פנימית) היא למעלה מהשתלשלות, דזקן הוא י"ג תיקוני דיקנא, י"ג מדה"ר שלמעלה מהשתלשלות. אלא מ"מ יש להם איזו שייכות להשתלשלות, כמש"נ"י זכור רחמיך גו' כי מעולם המה [שלא נק' בשם "מדות" מלשון מדידה י"י]. גם ידוע בענין השערות שהוא הארה בלבד. אמנם ע"י ההשפעה פנימית שלאח"י (אף שהיא למטה מבחי' מקיף) נמשך העצם שלמעלה מהמקיף (ע"ד הנ"ל סעיף א' במצלת יחוד ז"ן (שהוא יחוד פנימי)

על יחוד אר"א
 פקידון אשכול ר"ת פ"א ד"ת

כ"ה י"ח
 ד"ר אר"א
 ר"ת